Eugen Ionescu - Elegii pentru fiinte mici

Ruga

Un mic soare, Doamne,
pentru sufletul meu.

Doamne, eu sunt o frunza,
eu sunt o nuca,
sunt un broscoi speriat,
sunt o vrabie ranita.

Mi-au furat toate cuiburile.
M-au ajuns toate prastiile.

Doamne mic, ridica-ma,

si fa-ma fericit
ca pe boii cu coarne nevinovate,
ca pe ciinii cu ochii de ingeri,
ca pe nenuferi,
ca pietrele prietenele.

Elegie

In gradina i-au facut
camaruta de lut,

candid, proaspatul odor
grav suride printre flori.

Ca sa fie linistit
frate blind l-a invelit.

Si acum, cuminte-nchis
deapana albastru vis.

Cintec

Peste apa, peste lut,
cine oare l-a vazut?

A sarit din stea in stea
nu-l mai prinde nimenea.

Frati il cauta plingind
si cu glasul, si in gind.

Alb acum el sade sus
in gradina, la Isus?

Animism

Stelele imi vorbesc
si ma iubesc.

Printre flori ascuns
cineva a plins.

Ascuns dupa pom
ride glas de om.

Si drumul viseaza
luna-l privegheaza

Pietrele soptesc,
sa nu le lovesc.

Animism

O, cind le sunt frate, clipele
cu lucrurile!

Covorul cu schimonoseli zimbeste:
daca-l calci, te dojeneste.

Jos, prin crapaturi
se arata niste guri.

O! senin o minge
doarme - n-o atinge!

Sa fii cumine si s-asculti
ce povestesc paretii muti.

Sa nu vorbesti, sa le iubesti,
de ele sa nu te deosibesti.

Obositul ins

Cineva rupea din el
cite putintel.

L-a lasat decolorat

si cutremurat,

Mirat s-a pipait,
dar nu s-a regasit.

Din el o forta rea
crestea si-l cuprindea.

Obositul ins
se lasa cuprins.

Fata vedea ingeri

Fata, cind era inca la noi, vedea ingeri.
Dar nu sunt ingeri!
Cine vede ingerii!

O, papusa de ceara!
Popa dadea din cap,
ciinele negru si mic latra, latra,
femeia in doliu tipa
si un domn serios plingea in palme
cind privea papusa de ceara.

Alb, alb, apoi.

Nu cred in ingeri.
Nici tu?
Nici tu?

Fata cind era inca la noi vorbea cu ingerii.

Vapaia s-a smult

Vapaia din ochi s-a smult,
din ochi s-a smult.

S-o caut: unde?

In ape, in huma, in stele
in lumea noastra nu-i.

Si nici linga cruce
si trup.

Balada

Si la noi odata
va veni sa bata.

Peste ape trece
nimeni n-o petrece.

Poposeste-n sat
si nici un latrat.

Soseste-n ograda
cu pasi de zapada.

Puneti dese perdele
sa nu vada-n ele!

Puneti lacat la poarta
sa nu il sparga.

Noi sa nu tipam,
sa nu ne miscam.

Daca stam cuminte
poate nu ne simte.

Incertitudine

Copacii fac semne lungi.
Cui fac semne lungi?

Apele nu il oglindesc.
Apele pe cine cauta?

Vintul se intoarce obosit.
Dupa cine a fugit?

Un om se uita in zare.
Ofteaza, cu ochii in zare.

Elegie

Prietene, sa plingem:
o lacrima va fi pentru frunza galbena
o lacrima pentru trandafirul scuturat,
o lacrima pentru fata moarta,
o lacrima pentru durerea fiecarui om.

O lacrima pentru fiecare piatra,
pentur fiecare pom,

pentru fiecare stea
si pentru Ideal.

Nesfirsite sunt sufletele, pietrele.
Mi-e frica sa merg: sa nu le calc.

Tara de carton si vata

In tara ceea nu deosebesti piatra
de pasare sau duh:
sunt de vata si carton.

Cine vrea isi scoate sufletul,
il pune alaturi
si-l priveste ca pe o fiinta streina:
am zarit duhuri de pomi, de pasari, de oameni.

Oamenii-papusi cinta rugaciune muta:
Dumnezeul lor are barba alba.
Oameni-papusi si duhuri de vata!
Zimbete de pasta!
Pomi de cauciuc!
Ochi candizi si ficsi!
Culorile sunt palide, nu tipa.
Spatiul are doi metri cubi.
Focul e o cirpa rosie si il iei cu mina.

Tara asta a mizgalit-o, pe carton, un copil.
Copilul viseaza: nu-l trezi.

Elegie pentru fiinte mici

Aici a fost odat apatul
unui copil care-a fost dus,
intr-o cutie de papuse
in parcul cu pamint si piatra.

De-atunci, in coltul lor obscur
soldatii stau tacuti, de plumb,
incremeniti linga trompeta
cu gindul dus la batalii
si biruinti imaginare.

Un tren expres de tinichea
in gara mica de carton
a ruginit de nostalgie
si-un calator liliputan
in vagonas a adormit.

Si calul blind, de lemn vopsit,
incet, in gindul lui necheaza
si plinge-amar bufonul mut,
decoloratul arlechin.

Moartea papusii

A murit, de congestie pulmonara,
papusa, madona de ceara.
Papusile la capatii s-au strins,
cu ochii ficsi, sticlind a plins.

Biserica de mucava pentru pitici
plinge in dangate slabe si mici.
Sicriul de carton e pregatit,
pe drum de hirtie convoiu-a pornit:

cai de lemn si dric de ciocolata,
popa cu barba de vata,
un arlechin, cu haine bizare
si sora madonei, mai mare.

Unui pierrot ramas in drum
ii cad taritele din coate.
Si-abia se mai aude cum
clopotul stinse sunete scoate.

Elegie mica

A pornit pe carul alb
copilasul cu par blond,
cu lumina in priviri
si cu siflet de argint.

Il bocesc fara de grai,
in odaia cu pat mic,
trei papusi de portelan,
trei papusi de portelan.

A pornit pe carul alb
fata cu obrajii pali
cu viata-n ochii umezi
si cu moarte-n trup uscat.

Vestejesc in urma ei
trandafirii albi si roz,
trandafirii albi si roz.